

Szubjektív túrajelentés

3.

Hó hátán huszonöt

(Szubjektív élménybeszámoló életem első teljesítménytúrájáról)

Barcika 25.

2005. február 19.

Írta: Kesik László

Mottó: Nem a kilométerek és a szintek a fontosak, amelyeket megteszünk, hanem az élmények, amiket ezalatt átélünk.

Hó hátán huszonöt

Miután egyesületünk (a Miskolci Helyiipari Természetbarát Egyesület) közgyűlésén szerdán átvehettem az ezüst jelvényes minősítést, úgy éreztem, hogy kellően érett és felkészült vagyok egy kis önmegmérettetésre. Erre a legkiválóbb alkalom a szombati kazincbarcikai teljesítménytúrák voltak. A választék 15, 25, 50, 65 km-es távok voltak. A 15 km-t nem tartottam elég kihívónak, az 50 és 65 km-es távon pedig úgy éreztem annyi esélyem lenne, - egy volt kollégám örökbecsű szavait idézve- mint egy hintalónak az epsomi derbyn. Úgyhogy maradt a huszonöt. Választásomat nagyban megerősítette, hogy néhány túratársam szintén erre fente a fogát, így legalább a társaság is biztosítva volt. Ani már kétszer teljesítette a távot, így tapasztalatára is számítottunk. Idával és Judittal pedig már több hosszabb túrán részt vettünk, így úgy ítéltük meg nagyjából azonos módon tudunk haladni, tehát senkire nem kell majd várni. Józsi és Béla is jelezte részvételét, de ők már a hatórás busszal ki akartak menni, és a DTSK színeiben indultak. Magdi sajnos hét közben lebetegedett, így kihagyta ezt az élményt (bár ő már korábban teljesítette ezt a túrát. Zsófinak az ötvenesre fáj a foga, ezért az utolsó pillanatig vívódott, ezért rá sem számíthatunk a csapatban. Tehát maradtunk négyen a HTE képviselőiben.

Az előjelek nem voltak túl biztatóak. Egy-két héttel korábban még farkasordító hidegek voltak a jellemzőek, naponta dőltek meg a napi hidegrekordok országos szinten mínusz húsz fok körüli éjszakai hőmérsékletekkel. Akkor még szép vastag hótakaró fedte a tájat és csodálatosan sütött a nap. Az előző két héten szikrázó napsütésben túrázgattunk élvezve a csodálatos látványt és a napsugarak jótékony hatását.

1.sz.kép: A két héttel korábbi jó időt így élvezték napimádó túratársaink

Ehhez képest ezen a héten az idő hirtelen megenyhült és csapadékosná vált. A hóolvadás latyakját ráadásul kiegészítette a héten többször tapasztalt esőzés. Mindezek éjszaka kellemesen meg is fagytak, így reggelre jégbordák, nappalra sár és víztenger tette élménydússá a közlekedést. Úgyhogy ilyen előzmények után mi is feltételesre beszélünk meg a túrát. Kimegyünk reggel a hétórás buszhoz és ha nagyon szakad az eső, akkor legfeljebb hazamegyünk, hiszen szép dolog az önmegmérettetés, de szakadó esőben azért nem nagyon akaródzott méricskélgni magamat.

1. Amíg elindultunk – „Útrakészség”

Szombat reggel felkelés után rögtön kinyitottam az ablakot, ellenőrizendő az időjárást. A levegő szokatlanul enyhe volt (az időjárás jelentés mínusz 10 fok körüli éjszakai hőmérsékletet jósolt) és vérszegény hópelyhek szállingóztak permetszerű esőcseppekkel keveredve. Ez semmi jót nem ígért. A buszpályaudvaron azért mind a négyen megjelentünk, senkinek nem szegte kedvét az időjárás. Sőt meglepetésünkre Józsi és Béla is befutott, akik végülis nem mentek el a hatos busszal. Négyfős különítményünk így hatosra bővült.

Barcikán a rajtnál kisebb tumultus kellős közepén találtuk magunkat, úgy látszik ez a nyolc óra körüli időpont nagyon népszerű volt. Bár sokan a korábbi indulást preferálták, hiszen én a 275-ös rajtszámot kaptam, ami ráadásul csak a 25 km-esek közül volt a kétszázhetvenötödik, mivel minden távon külön rajtszámot osztottak. Úgy döntöttük, hogy az indulás előtti öltözködést, lábszárvédő felrakást, pakolászást és minden egyéb ügyes-bajos dolgunkat még a bejelentkezés előtt elintézzük, hogy ne a szintidőből vegyünk el erre értékes percek.

Találkoztunk ismerősökkel is a rajtnál, így velük is tudtunk néhány szót váltani. Örömmel fedeztem fel Tímeát is, aki a közgyűlésünkön fényképezgetett, így meg tudtam vele beszélni a fényképekhez való hozzájárulás módját. Végülis 8.15-kor regisztráltattuk magunkat, ez került az igazoló lapra is. Elindulás előtt azonban még akartam egy fényképet készíttetni négyünkéről, még optimista ábrázattal és tiszta ruhában. Gondoltam a végén is csinálunk majd egy képet beérkezés után, fáradtan, csapzottan, sárosan. Milyen jól fog mutatni a két kép egymás mellett. Mint az „átváltoztatjuk” reklámokban: ilyen volt – ilyen lett.

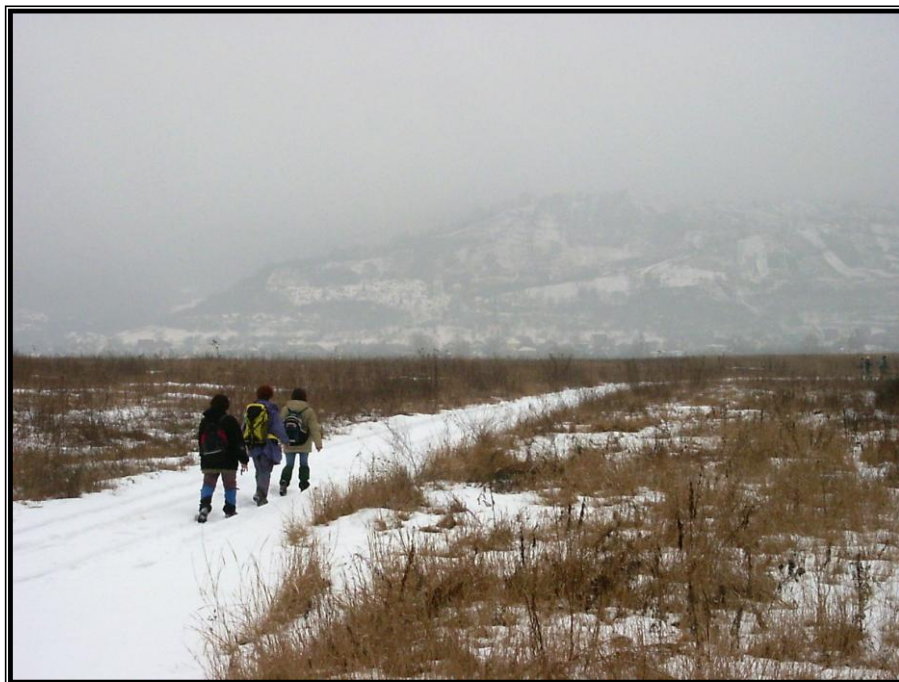
2.sz kép: Indulás előtt optimistán – ilyen volt (balról: Ani, Én, Judit, Ida)

Tímeával szándékoztam a fényképünket elkészíttetni, de mire észbe kaptam ő már elindult. Sőt az indulás környéki nagy tumultus ellenére az indítóhely olyan pillanatok alatt kiürült, hogy hirtelen nem találtam senkit, akinek a kezébe nyomhattuk volna a fényképezőgépet. Még Józsi és Béla is eltűnt. Végül is Ani beszélt rá egy ismeretlen lánykát egy kattintásra. Ezzel a procedúrával néhány percet elvesztegettünk ugyan, de a fényképet mindenképpen el akartam készíttetni. „Úgysem ezen a két-három percen fog múlni a dolog”- jelentettem ki magabiztosan. Pedig már mondták mások is, hogy ne bocsátkozzam felelőtlen jóslatokba.

2. Első harmad: Bánhorvátiig – „Mi vagyunk az élet fiai / A küzdelemre felkent daliák”¹

A túrát három harmadra tudnám tagolni. Kilométerre nem pontosan stimmel a dolog, de egyrész három dombon kellett átküzdenünk magunkat, másrészt az energiaszint jelzőm is kb. három részre osztotta a távot. A túra során bizonyos lelkiállapot változásokon is keresztül mentem. Ezt az egész folyamatot, beleértve az elindulás előtti időszakot, a túra szakaszait és a beérkezés utáni állapotot is – egy kis irodalmi kicsengést is adva ennek az élménybeszámolónak – József Attila soraival illetve verscímeivel tudom legszebben érzékeltetni. (Ahol az idézőjeles szöveg mellett nincs hivatkozás, ott verscímről van szó, ahol hivatkozást is megadok, ott egy versből való az idézet. A versek címei az írás végén találhatóak.)

Szóval az első harmad. Ez még nagyon kellemes, optimista hangulatban telt, annak ellenére, hogy az első ellenőrző pontig szinte egy órán keresztül felfelé mentünk, 9.02-re értünk oda. Már itt látszódott, hogy Ani és Judit nagyon bírja szedni a lábát, de ránk való tekintettel időközönként megálltak, így együtt maradt a csapat. Az első ellenőrző pontnál siettem tudomásukra hozni, hogy én lovagiassági okokból nem hagyom Idát egyedül lemaradni (meg hát tulajdonképpen nem is bírnék gyorsabban menni)- úgyhogy ha úgy gondolják nyugodtan menjenek a maguk tempójában. Ezt még kedvesen elhárították, amit Nagybarcáig be is tudtak tartani (nem utolsó sorban annak is köszönhetően, hogy innentől lefelé mentünk, ami azért nekünk is elég jól ment). Itt még szépen libasorban haladtunk, mint azt a 3. számú kép is tanúsítja.

3. számú kép: Nagybarca határába érkezve

Mint a képből is kiderül nem csábultunk el a látnivalóktól. Az időjárás enyhe volt, némi szitáló valami gondoskodott a külső hűtésről. A tájra kényelmesen ráfeküdt a köd, és csak itt-ott lógott ki valami a takarója alól. Előzetesen morfondíroztam azon, hogy miután először járok ezen a vidéken turistaként, jó lenne egy-két szép tájrészletet lencsevégre kapnom. Na hát ilyen veszély nem fenyegetett. Bár a fényképezőgépet becsületesen végigcipeltem az úton, nem nagyon éreztem leküzdhetetlen vágyat a fényképezésre. Az utunkat dokumentáló és ebben a beszámolóban fellelhető néhány képen kívül nem is készítettem másokat. Az igazat megvallva nem is láttam sokat a tájból. Ennek csak részben oka a már említett ködtakaró. Másik ok, hogy utunk nagy részét vagy terepjárók által a bokáig érő hóban hagyott kerék nyomban, vagy az előttünk járók által kitaposott egy lépésnyomnyi ösvényen, rosszabb esetben lábnyomokban lépegetve tettük meg. (Eszembe is jutott, hogy az éves túrafűzetünk bevezető szövegénél a mottó Adamis Anna versszövege a „Képzelt riport”-ból: „menni kéne, mindig menni...lábnyomokban lépegetni”. Ez a szimbolikus jelentőségű mondat, az elődök lábnyomában való lépegetés itt és most gyakorlati jelentőséget kapott.) Szóval amit láttam: az előttem lévő út kb. 3 méternyi szakasza, no meg változatosságképpen hol Ani háta, hol Judit háta, hol Ida háta, attól függően, hogy a libasorban éppen hol helyezkedtem el. Később már ez a változatosság is megszűnt.

Nagybarcán az ellenőrző pont a kert-büfében volt. Gyors bélyegzés után kint a levegőn nekiláttunk egy kis reggelinek. Én ugyan reggeliztem otthon elindulás előtt, de Ida még egy falatot sem evett aznap. Majszolás közben legnagyobb megdöbbenésemre megszólalt a telefonom. Már azon is meglepődtem, hogy be van kapcsolva, hiszen túra közben nem szoktam bekapcsolni. Második megdöbbenésemre a vonal túlsó végén Farkas Jancsi volt, és Judit telefonszámát tudakolta tőlem. Most rajta volt a megdöbbenés sora, mikor közöltem vele, hogy itt áll mellettem és azonnal adom.

4.sz. kép: Reggeli Nagybarcán a Kert-büfében

Mindeközben berobogott az ellenőrző pontra Józsi és Béla is. Kiderült, hogy nem indultak el előttünk, így eddig mögöttünk haladtak. Elmesélték, hogy Zsófi-val is találkoztak, ő is a 25-ös

távon indul. Még akkor jelentkezett be, úgyhogy kb. 20 percnyi hátránnyal indult mögöttük, várhatóan utol fog érni bennünket. Józsi nekilátott egy kis szalonnázásnak, a lányok viszont kezdtek fájni, ezért továbbindultak. Anit és Juditot ekkor láttam utoljára, velük legközelebb már csak a célban találkoztam. Még láttuk őket messziről a Bánhorvátiba tartó egyenes szakaszon, de Bánhorvát után már végleg eltűntek a szemünk elől.

Idát utolértük a két falu közti egyenes szakaszon, innen már együtt mentem vele. Bánhorvátiba érve az első dolgunk volt betérni az italboltba. Nem mintha nagyon vágytunk volna valami kis itókára, egyszerűen ott volt az ellenőrző pont. A füstös helyiségben óvatosan megkerültünk néhány biliárdozó helybéli fiataalt, majd a szükséges pecsét birtokában kimenekültünk a helyiségből. Józsi és Béla egy kissé még elidőztek, élvezték a hely szellemét és azt amit mindeközben megiszogattak. Én még lefényképeztem a falu templomát, majd nekivágtunk utunk második szakaszának.

5.sz. kép: Befelé az italboltba Bánhorvátiban

6. sz. kép: Az evangélikus templom Bánhorvátiban

3. A második harmad: a tardonai útig – „Lassan, tűnődve...”²

A kiírás szerint 11,4 km-en voltunk túl. Kezdték a fáradság első jelei jelentkezni, pedig még két húzós emelkedős rész állt előttünk. A faluban majdnem eltévesztettük az utat. A kastély mellett kellett balra fordulni, de mivel jelzést nem láttunk egyenesen haladtunk volna tovább. Szerencsére három fiatal jött mögöttünk, akik már ismerték az utat és utánunk kiabáltak, így néhány méteres visszagyaloglással megúsztuk a dolgot. Az út szépen elkezdett emelkedni felfelé és valahogy nem akarta abbahagyni. Ez az emelkedő már nem igazán esett jól. Lábam is kezdtek nehezülni, a levegő is kezdett elfogyni. Mire felértünk a gerincre eléggé elcsigázódtam. Mivel a belső energiaszint mérőmön elkezdett villogni a lemerülés jelző, ezért betettem magam agyilag takarékos üzemmódba. Ilyenkor kb. arra tudok figyelni, hogy a jobb lábam után a balt emeljem fel és beletaláljak a soron következő lábnyomba. Józsiék közben a bevett gyorsító hatására utolértek bennünket és mivel a hangulatuk is szárnyalt, próbált velem társalgásba elegyedni (nem igazán sikerült neki). Éppen ezért, hogy némi párbeszéd jelleget adjon a dolognak, néha direkt kérdéseket is nekem szegezett a szokásos csendes, visszafogott stílusában (néhányszor a száz méterrel előttünk haladók is visszafordultak megnézni, hogy mi történt). Úgyhogy kénytelen voltam neki néha válaszolni, melynek során az egyszavas válaszgyűjteményem teljes tárházát felsorakoztattam a „persze”-től a „naná”-ig, már amik a takarékos üzemmódom miatt egyáltalán az eszembe jutottak. Béla a szokásos stílusában mintegy ötven méterrel lemaradva bandukolt utánunk, ami jó alkalmat adott Józsinak, hogy a hangját kieresztve hátrakiabáljon: Gyere Béla mert lemaradsz!

Én éppen a holtponthoz próbáltam átlendülni, de mikor azt hittem, hogy ettől már nem lesz rosszabb, akkor még mindig rosszabb lett. Ebben a lelkiállapotban szintén József Attila sorai duruzsoltak a fejemben:

„Tejfoggal kőbe mért haraptál? / Mért siettél ha elmaradtál? / Mért nem éjszaka álmodtál?...”
És lassan elkezdtem azon tűnődni, hogy tényleg hiányzik-e nekem az út hátralévő harmadának a megmászása, vagy netán a tardonai úton egyszerűen sétáljak be Barcikára. Mivel a negyedik állomást egyben frissítő állomásnak jelezte a kiírás, ezért a döntést elhalasztottam odáig: hátha annyira sikerül nekik felfrissíteni engem, hogy kedvet kapok a további szakaszra. Tulajdonképpen én azt szoktam mondani magamról, hogy „élvezeti turista” vagyok, nem azért csinálom, hogy mindenféle címeket elérjek és közben szenvedjek, hanem azért csinálom, hogy élvezzem a tájat, a természetet, a mozgást, a társaságot. Na most ez a túra nem erről szólt. A tájból szinte semmit nem láttam, a természetből egyedül a tiszta levegőt élvezhettem (de valahogy sokszor abból sem jutott elég), a mozgás már túljutott az élvezet kategóriáján, a társaságból meg annyi maradt, hogy Idával felváltva öntöttük egymásba a lelket.

Miután az út elkezdett lejteni és belátható közelségbe került az állomás egyre inkább kezdett visszatérni az energiám. Józsiékat közben valahogy lehagytuk, így végre csöndben rohattuk a kilométereket, csak a talpunk alatt ropogó hó zaja zavarta meg a csöndet. Mint a szaharai vándorok az oázist, úgy lebegett a szemem előtt a várva-várt frissítő állomás. „Valami nyugágy is lehetne azon a frissítő állomáson”- ábrándoztam, de Ida kiábrándított, hogy a műanyag szék a divat. „Na, egy fene, jó lesz az is” – törődtem bele a várható realitásba. De a tényleges realitás még csak nem is ez volt. Először is majdnem elmellőztük az állomást. Én a túra útvonalával előzetesen, már otthon jól megismerkedtem a térképen, ezért a kiíráson szereplő térkép-vázlatot nem nagyon tanulmányozgattam. Azt meg, hogy az ellenőrző lap hátulján leírás is van az útvonalról egyszerűen észre sem vettem, miután a lapot rögtön összehajtogattam, hogy elférjen a táskámban. Úgyhogy a tardonai útra nagynehezen leérve elindultunk Barcika irányába és vártuk, hogy egyszer csak beleütközünk az állomásba. De nem ütköztünk mi semmibe. Az út pedig egyszer csak letért jobbra a piros négyzeten és

nekünk azon kellett haladni. Na most mit tegyünk. Az ellenőrző pont neve „Tardona-völgyként” szerepelt, ezért elképzeltük, hogy a műúttól egy kissé beljebb lesz a pont. Abba már bele sem akartam gondolni, hogy esetleg nem találjuk meg a frissítő helyet. Szerencsénkre másik három résztvevő is ott tipródott az út szélén, így öten már elég jelentős csoportosulást alkottunk. Így amikor végülis elindultunk a piros jelzésen a száz méterre lévő hétvégi házból elkezdtek kiabálni felénk:” hé, itt van az ellenőrző pont!”

Hálistennek! Ezt is megértük.

4. A frissítő állomáson – „Ne hadd el magad öregem”³

A frissítő állomáson kisebb tumultusba keveredtünk. Miután ez a pont a 15 és 25 km-es szakaszon is ellenőrző pont volt, sikeresen belefutottunk egy 15-ös csoportba és néhány korábban odaért 25-ös résztvevőbe. Úgyhogy néhány perces sorban állással kezdtük a várt felfrissülést. Szerencsére a sorakozás közben teával elláttak bennünket, így a kiszáradástól megmenekültünk. Már nagyon szomjas voltam, de út közben nem akartam megállni inni, nem akartam lefelé a felvett tempót megtörni. Miután eléggé fogytán volt az energiám, egy szendvicset is gyorsan magamba préseltem. Szinte szó szerint préselni kellett, mert inkább nehezemre esett a rágás, mint élvezet lett volna. Gyorsan magamba döntöttem még vagy három pohár teát is a folyadék veszteség pótlására.

A pihenésről szőtt álmaim is szerte foszlottak. Nem hogy nyugágy, de igazából szék sem volt. (Volt ugyan egy műanyag szék, de azon éppen ült valaki, úgyhogy amikor az felállt gyorsan rávettem magam, hogy legalább egy-két percre megpihentessem a lábam: négy és fél órája egyfolyában mentünk, az irodai munkában edződött lábam nem tudta mire vélni ezt a folyamatos talpalást.)

Józsik is megérkeztek közben, de pecsételés után továbbindultak. Én miután agonizálni csenden jobban szeretek, ezért nem törekedtem a csatlakozásra. „Menjetek csak, majd nemsokára megyünk mi is”- mondtam nekik, nem is láttuk ezután egymást csak a célban.

„-Még csak itt jártok?”-robbant be Zsófi is végszóra, ”menjünk mert kifutunk az időből.”

A dolog itt kezdett gyanússá válni. Az út kétharmadánál jártunk, két és negyed óránk volt még a szintidőből. De nem ismertük a terepet. Zsófi viszont ismerte, és ő kb. 20 perccel utánunk indult. Ha ő aggódik a szintidő miatt, akkor esetleg mi is elkezdhetünk aggódni. Ráadásul Józsi, aki szintén ismerte a hátralévő szakaszt, már korábban megnyugtatóan bennünket, hogy a Lófar-nyeregbe egy elég meredek emelkedőn kell majd felmenni.

Bár egyetlen porcikám sem kívánt már újabb emelkedőt, sőt a hátralévő 9 km-t sem kívántam már egyenes szakaszon sem, úgy gondoltam nagy szégyen lenne, ha most itt látványosan bedobnám a törölközőt. „Ne hadd el magad öregem...” Úgyhogy újra nekivágtunk.

5. Felfelé a lejtőn a Lófar-nyeregbe – „Levegőt”

Utunk harmadik szakaszának elejét a Józsi által beígért emelkedő jelentette. Igaz, hogy ő elég homályosan fogalmazott, mikor egy 200 m-es meredek emelkedőről beszélt. Már megtettünk több mint 200 métert elég emelkedős terepen és az út még mindig csak emelkedett. Úristen! Lehet, hogy ezek még nem is a várt meredek emelkedők voltak? Ráadásul valaki nagyon szórakozott velünk, mert a környékről elszívta a levegőt. Legalábbis én nem kaptam eleget. A haladási periódusokat rendszeresen zihálási periódusokkal kellett felváltanom, hogy a megfelelő oxigén mennyiséget bepumpáljam a szervezetembe. Zsófi itt még mögöttem haladt az egy lábnyom szélességű kitaposott ösvényen, sőt mikor egy kicsit behúztam az iramba le is maradt néhány méterrel. Aztán én megálltam levegő után kapkodni. Épp a lét és a nemlét határmezsgyéjén egyensúlyozva azon medítáltam, hogy milyen jó lenne, ha a fülemben is tudnék levegőt venni, vagy ha a dzsekim lélegző dzseki lenne és lélegezne velem együtt, mikor Zsófi utolért. „- Tudod ilyenkor alig kapok levegőt”- próbáltam neki megmagyarázni,

hogy miért is képezek előtte forgalmi akadályt. „Hát akkor ne vegyél. Ami nem megy azt ne erőltessük”- mondta ő filozofikus mélységekbe mutató bölcsességgel, majd nagynehezen kikerült és percekben belül eltűnt a szemünk elől.

Innentől kezdve Idával ketten gyűrtük a kilométereket. Tempónkat az határozta meg, hogy felfelé haladva milyen sűrűn kell megállnom. Ha nem is sokszor, de kétszer-háromszor kénytelen voltam néhány perces szünetet elrendelni, hogy visszatérjen belém az élet. Még szerencse, hogy nálam volt a nosztalgia-botom (leírását lásd a Mátrai képek 10. fejezetében). Ilyenkor botomra támaszkodva mindig bemutattam egy élőképet Izsó Miklós: Búsuló juhász című szobrának mintájára. Ida nagyon rendes volt: nem csak megvárt, hanem nem is röhögte magát halálra a mozgásszínházi bemutatóim láttán.

Talán valami konstrukciós hiba lehet bennem, ami akadályozza a gyorsabb haladásomat. Én 25 km-enként két szendvicset fogyasztok és a zsírzást egy zsíros kenyér szolgálja (már a célban fogyasztva finom lila hagymával), emellé kb. 2 l teát. Ani kb. két müzli-szeletet fogyaszt ezen a távon és teából is a töredékét. De az is lehet, hogy súlyfeleslegem okozta az emelkedőkkel való küszködésemet. Na nem sok ez a súlyfelesleg, csak vagy kétszer tíz kiló. Az egyik tíz kilót magamon hordom. Hétköznap nem okoz ez gondot, a lakásunkhoz a harmadik emeletre is simán kettésével véve a lépcsőket szaladok fel. De az tart egy fél percig. Itt meg félórákig kell folyamatosan felfelé menni. A másik tíz kilót meg magamra akasztva hordtam. Részben a hátizsákomban, részben a kistáskában, részben a fényképezőgép tartóban. Mint a 2. sz. képen látszik is egy égősorral kiegészítve elmehetnék karácsonyfának (és a GPS itt még nem is lóg a nyakamban.) Hát igen, mikor a teljesítmény túrára készültem nem ártott volna kiszelektálnom a hátizsákból is a felesleges holmikat. A távcsőre nem nagy szükségem volt, az elsősegélynyújtó felszerelés, krémekkel, fászlival stb. szintén nem kellett. És még felsorolni is nehéz lenne, hányféle bizgentyű, izé meg minden volt a csomagomban, ami egy hagyományos túrán nem árt, ha van, de most felesleges terhet jelentett. A túra végén a célban a lányok kezébe adtam a hátizsákomat, hogy lássák mit vonszoltam végig a huszonöt kilométeren. Judit egyszerűen egy „nem vagy normális” kijelentéssel nyugtázta véleményét, pedig akkor már a liter tea nem is volt a hátizsákban. Kicsit mazochistának, kicsit örülnek nézhetek. Apukám jutott eszembe, aki fiatal korában atletizált és a katonaságnál féltéglákat tett egy hátizsákba azzal futott, hogy edzettebb legyen. Őt nézheték körülbelül olyan örültek, mint most engem. Hiába, nem esik messze az alma...

6. Nyeregben vagyunk – „A megfáradt ember”

Vége felértünk a Lófar-nyeregbe. Itt már viszonylag szintben vitt az út, de azért kerültek még utunkba kisebb emelkedők, amiket ha nyögve-nyelősen is, de teljesítettünk. Az útnak ezen a szakaszán már lépni se nagyon volt kedvem. Itt éppen Radnóti „Erőltetett menet”-e jutott eszembe: felkél és újra lépked / s vándorló fájdalomként mozdít bokát és térdet...⁴ Mert tulajdonképpen ez a nap egy folyamatos erőltetett menet volt. Kevés pihenővel, viszonylag erős tempóban. Itt szeretném elismerésemet kifejezni azoknak, akik az ötven kilométert teljesítették ezen a napon. Többször is előfordult nap közben, hogy mi éppen utolsó energiáinkat összekaparászva meneteltünk előre, mikor hátulról futva megelőzött egy-egy résztvevő. Hát pestiesen szólva: nem semmi. Ilyenkor természetesen a sport etikát betartva (a lassúbb versenyző félrehúzódik, hogy szabad utat engedjen a gyorsabb versenyzőnek) becsületesen térdig beleálltunk a hóba, hogy a kitaposott utat szabaddá tegyük a számukra. De tiszta szívből mondom: megérdemelték. Ja két alkalommal mi is megelőztünk fiatalokból álló csoportokat. Igaz az első alkalom még az indulás után Barcika belterületén volt „ide nekem az oroszánt is” hangulatban és ennek megfelelő tempóban. A második előzésünk a Lófa-nyeregben történt. Azok is a 15 km-es távon voltak. Ja, és éppen hógolyóztak.

A túra ezen szakaszán már komolyan felvetődött a szintidő kérdése. Mivel korábban nem volt gyakorlatunk a teljesítmény túrában, de túratársaink elmondásából azt tudtuk, hogy ők mindig jóval a szintidőn belül teljesítettek, ezért induláskor fel sem merült bennem, hogy itt a végén még gond lehet a szintidővel. Most ahogy fogyott az idő, egyre aggasztóbbá vált a helyzet. Két dolgot eldöntöttem magamban: most már bemegyek a célba akkor is ha szintidőn kívül érkezem, és az sem fog bántani, ha nem kapom meg a jelvényt az időtúllépés miatt. De azért nem mondtunk le egy percre sem a szintidő teljesítéséről. Gyermekkoromban sportoltam, és megtanultam, hogy az utolsó percre nem szabad feladni. Egyetemista koromban pedig néhány rázó vizsgával és szituációval szembesülve azt választottam jelmondatomnak, s minden fűzetemre ráírtam, hogy mindig előttem legyen: Dum spiro spero – azaz: amíg élek remélek. Hát most is reménykedtünk.

A szintidő miatti aggodás kiegészült egy másik aggodással. Nem akart elérkezni az utolsó ellenőrző pont. Egy gyors pillantást vetve a térképre úgy éreztem, hogy már oda kellett volna érnünk. Csak nem mentünk el mellette? Az előző állomásból tanulta még ezt is elképzelhetőnek tartottuk. „- Nem lehet, hogy ott az út mellett valahol beljebb van?”- aggodalmaskodott Ida is. „Á nem hiszem, nem tájékozódási versenyen vagyunk, hogy még keresni is kelljen a pontokat. Egyébként is, ha elhagytuk is én már vissza nem megyek megkeresni. Vagy elhiszik nekünk vagy nem” -adtam elő magabiztosan, de azért biztonság kedvéért megnéztem a kiírás szövegét. Ebből kiderült, hogy még nem értük el a pontot, és a térképet sem egy futó pillantással kellett volna megnézni, hanem egy kicsit alaposabban. Az Ebecki-tető szélén egy hétvégi házikóban végülis rábukkantunk az utolsó állomásra. Fél óránk volt a szintidőből. És három kilométer hátra.

7. Az utolsó kilométerek

Az utolsó ellenőrző pontról már lefelé vitt az út. Túlságosan is. Elég meredek hegyoldalon kellett leereszkedni. Itt kicsit kocogásra vettük a figurát, már amennyire a csúszós hóban lehetett kocogni lefelé. Viszonylag gyorsan leértünk, előttünk ott terjeszkedett Kazincbarcika. No igen, de merre van a sporttelep. A térkép szerint a piros jelzésen kellett végig haladni. Valószínűleg van rövidebb lehetőség is, de ilyen kiélezett helyzetben nem volt kedvünk eltévedni és a városban bolyongani. Menjünk hát a piros úton. Szépen becsületesen végig is gyalogoltuk a piros utat, és a végén jöttünk rá, hogy egy néhány száz méteres szakaszt lerövidíthettünk volna, ha ismerjük a terepet. De nem ismertük, és most ennek minden hátrányát élveztük. Negyed óra volt, mikor beértünk az aszfaltos útra. Itt már nem kockáztathattunk, ezért inkább megkérdeztem az egyik járókelőt, hogyan lehet a sportpályára a legrövidebb úton eljutni. Pechünk volt: itt már nem lehetett rövidíteni, a térképen jelölt út volt egyben a legrövidebb is. Hát akkor húzzunk bele! Elszántan, nagyokat lépve masíroztam a cél felé, Ida néha kénytelen volt kocogni, hogy ne maradjon el mögöttem.

„Kíváncsi vagyok Anik ott vannak-e még. Két megoldás van: vagy már régen hazamentek az első miskolci járattal, vagy most ott ülnek a célban és szétizgulják magukat, hogy időben beérünk-e.”- vettem fel Idának, miközben száguldoztunk a célállomás felé. „De azért reméljük megvárnak”.

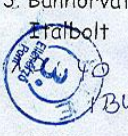
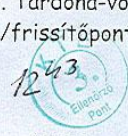
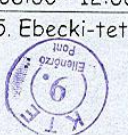

Ekkor már egy hatásos befejezésen gondolkodtam. Mindig nagyon tetszett, mikor sífutó, maratoni futó versenyeken, vagy tízpróbában az utolsó futó szám végén a versenyzők erejük utolsó megfeszítésével még beérnek a célba, majd levegőért zihálva látványosan összesnek. Nem az összeesés és az azt követő néhány perces fetregés ami tetszik, hanem az az akarat, a végsőkig kitartás, ami ezekben az esetekben megnyilvánul (hogy a marathoni hírvivő példáját ne is említsem). Milyen látványos lehetne, ha célba érésekor egy „győztünk” felkiáltással

összeroskadték a bélyegzőhelyen. De be kellett látnom, hogy ez a 25 km nem volt akkora teljesítmény, hogy ez a produkció osztatlan elismerést váltana ki, közröhej tárgya meg azért mégse kívántam lenni.

A beérkezés dramaturgiáját így Jules Verne úrtól (ahogy gyerekkoromban magyarosítva emlegették Verne Gyulától) vettük. Valahogy ilyenképpen (az erről készült film alapján saját átiratomban):

Az angol klub közönsége izgatottan figyelte a díszes faliórát. 17 óra 59 perc volt, Phileas Foggnak 18 óráig kellett megjelennie a klubban, hogy beteljesítse fogadalmát, miszerint 80 nap alatt megkerüli a Földet. Ahogy a másodpercmutató rendületlenül kúszott körbe az óra számlapján, az izgalom egyre fokozódott. Mielőtt azonban elérte volna a 12-es számot és az óra elkezdte volna ütni a hatot, kinyílt az ajtó és belépett rajta Phileas Fogg (megszemélyesítője Pierce Brosnan) :”Jóestét uraim! Megjöttem!” A néző happy, az angol klub közönsége attól függően, hogy rá vagy ellene fogadott happy vagy nem happy. Főcím be, jöhet a reklám.

Ez saját előadásunkban így nézett ki: Három perc volt hátra, mikor a sportpálya bejáratát átléptük. „Innen még legalább öt perc”- rémüldözött Ida a sarkamban loholva. „Még mennyit kell addig kanyarogni.” Én nyugodtabb voltam, mert már nem emlékeztem pontosan az útra. De azért még egy kicsit beleerősítettem. A digitális óram rendületlenül számolta a másodperceket. 15 óra 14 perc 25 másodperc, 26 másodperc. Tovább nem tudtam nézni, mert jött a lépcső, utána az ajtó. Az előtérbe érve némi ovációt hallottam, „éljen”, meg „gyorsan” szavak ütötték meg a fülemet. Vészfékezéssel megálltam az asztal előtt: „ Megjöttünk!” Az asztal mögött ülő leányzó végigmérte bálnak egyáltalán nem nevezhető kinézetemet, de valószínűleg látott már egy-két elcsigázott versenyzőt, ezért nem tört ki nevetésben a látványtól. Ezalatt Ida is berobogott, úgyhogy a kérdését már kettőnkhez intézhette. „Először teljesítik itt ezt a távot?”- kérdezte kedvesen mosolyogva. „Igen”- feleltem teljes határozottsággal, majd a dramaturgia kedvéért hasonló határozottsággal hozzátettem: „ és utoljára.” Ő valószínűleg nem tudta hirtelen eldönteni, hogy meglepődjön vagy inkább mosolyogjon ezen a hirtelen felindulásból elkövetett válaszon, ezért gyorsan a kezünkbe nyomott egy-egy kítűzőt, és egy-egy csokoládét.

1. Bükk-tető nyereg 3.5 km 07:15 - 10:00	2. Nagybarca Kert büfé 7 km 07:30 - 11:00	25 XII. BARCIKA Téli teljesítménytúra 2005. február 19. IGAZOLÓ LAP Név: <u>KESIK LÁSZLÓ</u> Egyesület: <u>MHTE</u> Rajtszám: <u>275</u> Rajtidő: <u>8:05</u>
3. Bánhorváti falbalt 11.4 km 08:00 - 12:00	4. Tardona-völgy /frissítőpont/ 17.5 km 08:30 - 13:30	
5. Ebecki-tető 22.9 km 10:00 - 24:00	Cél:KSK 25.8 km 07:00 - 01:00	

7. sz kép: Az igazoló lap

Szóval a többiek megvártak, ami nagyon szép teljesítmény tőlük, mert Aniéék saját elmondásuk szerint már kb. egy órája beértek. Őket követték Józsiék kb. 25 perce, de Zsófi is már vagy 20 perce bent dekkolt. Síralmas állapotomra tekintettel rögtön kerítettek egy széket, hogy végre leülhessek, Judit pedig készségesen elszaladt nekem egy pohár teáért. Megköszöntem neki, majd még kétszer újból visszaküldtem, mert valahogy nem bírtam eleget inni. A másik három pohár teáért már nem volt képem újra őt küldeni, ezekért én mentem el. Most kiderült, hogy jó volt magammal cipelni törülközőt és váltó pólót, váltó pullóvert, mert a kabátom alatt mindenem csurom víz volt. Néhány percnyi szuszogás után meg is céloztam a mosdót, és derékig alaposan megmosdottam. (Ezt a kellemes érzést már csak az a kád víz múlta felül, melybe otthon behuppantam és az az üveg sör, amit azután elszopogattam.) A túra kezdetén készített „ilyen volt” felvétel párja az „ilyen lett” sajnos nem készült el, így csak már a bemosdás és átöltözés utáni képet tudom itt bemutatni.

8. sz. kép: A beérkezés után

Hazafelé a buszon a lányoktól megtudtunk egy keveset az ő versenyükről is. „Gyerekek, hogy ez a Judit vízszintben hogy tud menni, az valami fantasztikus! Nem bírtam vele a lépést tartani!” – fakadt ki Ani. „De szerencsére az emelkedőket nem bírta annyira és ott mindig utolértem”- tette hozzá hamiskás mosollyal. „Juventus ventus”- mondtam én a bölcs öreg filozófikusok modorában, hiszen Judit hozzánk képest tényleg szemtelenül fiatal. „Azért az emelkedőkön én is szenvedtem”- vigasztalt Judit az én szenvedéstörténeteimet hallgatva.

Ani és Zsófi már a buszon azt tervezgették, hogy elmennek az egyesületünk túratervében másnapra kiírt 19 kilométeres túrára, én pedig azt tervezgettem, hogy másnap hogyan fogok elmászni az ágytól a számítógépig, hogy a közgyűléssel és a honlappal kapcsolatos aktuális teendőimet elvégezzem. (Végülis elértem a számítógépig, de nem a tervezett munkákkal készültem el, hanem elkészült helyettük ez a beszámoló.)

8. Végszó

Ennek az írásnak nem az volt a célja, hogy bárkit is elrettentsen a teljesítménytúrázástól. Csak azokat az élményeket akartam megörökíteni a mottóhoz híven, melyeket mindeközben

átéltem és amelyet ilyen-olyan mélységben mindenki átélt aki ezen a túrán elindult, vagy aki bármilyen teljesítmény túrán elindul. A teljesítménytúra igenis jó dolog. Ajánlom mindenkinek, hogy próbálja ki. Javaslom rá az egyesületünk fennállásának 45. évfordulója tiszteletére ez év októberében általunk megrendezendő 15, 30, 45 km-es teljesítménytúrákat. Én máris jelenkezem rá!

Valamelyik ellenőrző állomásra bélyegzőt nyomogatni.

Miskolc, 2005. február 20.

9. sz. kép: Az oklevél, mely tanusítja, hogy végül teljesítettem a távot

Kesik László
20/ 349 72 36
e-mail: kelaszlo@tvk.hu

Hivatkozások:

- 1: József Attila: Fiatal életek indulója
- 2: József Attila: Reménytelenül
- 3: József Attila: Vigasz
- 4: Radnóti Miklós: Erőltetett menet
- 5: Juventus ventus = fiatalság, szél